

Venner og sine kære Vaner og sit Pligtarbejde og sine Kvindeforbindelser. Først og fremmest de sidste. Ikke sandt, Hr. Sidenius?»

»Aa — mig generer de ikke!« sagde Per — ubekymret, nærmest smigret, af den andens pludseligt udforskende Blik og Tone.

»Ikke? . . . De er virkelig i et og alt et sjælden lykkeligt stillet Menneske. I alle Forhold fri og sorgløs . . . og med en Appetit paa Livet som en Finke i et Kirsebærtræ.«

»Jeg klager ikke.«

»Alligevel . . . Dersom det nu f. Eks. skulde hænde Dem, at . . . ja, hvad skal jeg sige? . . . at en Kvinde, De satte Pris paa, viste sig troløs mod Dem . . . bag Deres Ryg ligefrem foretrak en anden for Dem. Jeg véd ikke, om De overhovedet kan sætte Dem ind i den Situation?«

»Det kan jeg meget let,« svarede Per leende. »For jeg har netop for ganske nylig været i et lignende Tilfælde.«

»Nej virkelig! Ja — undskyld — jeg vil nødig være indiskret; men det kunde virkelig interessere mig at vide, hvorledes en saadan fri Fugl forholder sig i slige Sager. Hvad gjorde De egentlig?«

»Hvad jeg gjorde? Jeg tog mig naturligvis en anden.«

»Aa, meget godt! Meget godt! . . . Men dersom nu — ja undskyld mig — men i Fald nu ogsaa denne anden skulde vise sig mindre paa-